

тъчели дебели и тънки платна и шаеци. Тѣ се навъртали и около огнището, дето постоянно горѣли дебели пѣнища и поддържали огъня да не изгасва. Край огнището била закрепена рѣчна мелница отъ два плоски камѣка. Тамъ се намирало побито въ земята голѣмо гърне, отъ което вадѣли жито, ечмикъ или рѣжъ за млево. По опушенитѣ стени на стаята били окачени кратунки и стомнички за вода, паници и гърнета за гозба и за готвене. Мжжетѣ още отъ ранна утрина били сѣщо тѣй на работа. Едни впрѣгали воловетѣ и отивали на нивата за оранъ съ тежкото дървено рало, което порѣло земята съ голѣмъ каменъ палешникъ, или пѣкъ отивали по друга полска работа. Други надѣвали торба съ стрели, вземали закривения лѣжъ, каменнитѣ ножове, остритѣ каменни ками и заедно съ върнитѣ си кучета отивали или подиръ овцетѣ и добитѣка, или пѣкъ изъ горитѣ за ловъ на елени, глигани и други звѣрове.

Били сѣ най-интересни момчетата и мжжетѣ, когато отивали за риба. Първитѣ заставали на брѣга и като хвърляли въ водата костенитѣ си вѣждици, окачени на дълги прѣти, чакали съ нетърпение да се закачи нѣкоя рибка, а другитѣ навлизали на своитѣ еднодрѣвки навѣтре въ водата. Едни спускали съ вѣже голѣма костена вѣдица, която имала нѣколко куки и чакали да се залови тежкиятъ сомъ, шаранъ, моруна или друга голѣма риба. Трети хвърляли широка мрѣжа. Тя била направена отъ кѣлчищна прѣжда, и на края ѝ висѣли тежки топки отъ изпечена прѣстъ, за да я теглятъ надълбоко.

Днесъ по цѣлото крайбрѣжие на Дунава се намиратъ на много мѣста дълбоко въ земята останки отъ жилищата и други предмети на населението отъ каменно време. Особено, много такива останки сѣ запазили край градъ Русе. Тамъ е разкопано цѣло селище, дето сѣ намѣрени не само останки отъ орѣдия, а и покѣщнина. Тукъ сѣ намѣрени и гробове, а въ тѣхъ кости на мъртѣвци. По тѣхъ познаваме, колко голѣми грижи полагали тогавашнитѣ хора за умрѣлия си близъкъ. За тѣхъ той билъ не мъртѣвъ, а само заспалъ. Затова тѣ го полагали въ гроба на дѣсната му страна и му прививали рѣцетѣ и краката, като на спящъ човѣкъ.

Намѣрени сѣ и идоли на тогавашнитѣ божества. Това сѣ дребни фигурки, като хора, направени крайно несрѣчно отъ прѣстъ или отъ кости и украсени съ разни изрѣзки. Набожниятъ човѣкъ носѣлъ тѣзи фигурки съ себе си или ги оставялъ въ дома и имъ се молѣлъ за помощъ.